

اطلاعیه : اول ماه مه، روز جهانی کارگر، خجسته باد

نگاهی اجمالی به روند رویدادهای دهه های اخیر به وضوح نشان دهنده سر بر آوردن ققنوس مبارزات کارگری از خاکستر مبارزات پیشین بوده و علیرغم اقدامات دامنه دار و وسیع و ضد کارگری حاکمیت از طریق خصوصی سازی های گسترده و موقتی سازی نیروی کارو از بین بردن امنیت شغلی جهت هر چه مطیع تر کردن بزرگترین طبقه اجتماعی ایران و تحمیل معیشتی بسیار پایینتر از مرز فقر، مبارزات و اعتراضات کارگران دیگر صرفا تدافعی نبوده و نشانه های آشکاری از شروع حرکت های تهاجمی را در اعتراضات کارگری شاهد هستیم.

اطلاعیه سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران به مناسبت روز جهانی کارگر
(اول ماه مه ۲۰۲۴ / ۱۲ اردیبهشت ۱۴۰۳)

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، خجسته باد!

طبقه کارگر ایران و کارگران در سراسر جهان در آستانه برگزاری جشن اول ماه دیگری قرار دارند. ما در حالی به پیشواز این روز می رویم که جهان تحت حاکمیت نظام سرمایه داری در بحران عمیق اقتصادی به سر می برد و دولتهای سرمایه داری به راه حل هایی روی آورده اند که در نتیجه به جنگ های بی پایان دامن زده و صلح و دوستی میان ملتها را به خطر انداخته و با استفاده از دستگاه عریض و طویل تبلیغاتی و پروپاگاندای خود، جنگ و انسان کشی و استبداد و استثمار را به عنوان پدیده ای معمولی و ضروری به همگان عرضه می کنند.

در ایران برگزاری اول ماه مه بعنوان روز جهانی کارگر تقریباً سی سال پس از تصویب این روز به عنوان روز جهانی کارگر، آغاز شد. نخستین گرد هم آیی به مناسبت این روز توسط «شورای مرکزی فدراسیون سندیکای کارگری» در سال 1300 خورشیدی برگزار شد. از آن زمان تا کنون که حدود یک سده از آن می گذرد، کارگران ایران فراز و نشیب های فراوانی را پشت سر گذاشته، تجربیات بزرگی کسب کرده و تغییر و تحولات شگرفی را از سر گذرانده اند. آنان توانسته اند علیرغم چندین دهه حاکمیت رژیم های ضد کارگری شاه و ولایت فقیه، با مبارزات دلاورانه، به برخی حقوق خود دست یافته و بعضاً، حاکمین را مجبور به پذیرش و تصویب قوانینی نمایند که تا حدودی هر چند اندک، منافع کارگران و زحمتکشان میهنمان را تامین می کند.

تاریخ بیش از چهار دهه اخیر تحت حاکمیت رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی اما، سرشار از مبارزه ای سخت و طاقت فرسا بوده که در عین سرکوب های گسترده و شکست ها، دستاورد هایی نیز برای کارگران مبارز میهنمان در بر داشته است.

حاکمیت اسلامی که در نتیجه یک انقلاب بر سر کار آمده بود، همراه با سرکوب خونین جنبش ملیتها و جنبش زنان، تمامی توان و نیروی خود را بویژه، در جهت سرکوب خونین فعالین کارگری و نابودی تشکلات مستقل کارگری متمرکز نمود چرا که با آگاهی به نقش طبقه کارگر در پیروزی انقلاب بهمن، وجود و تدوام تشکلات مستقل کارگری را خطری جدی برای موجودیت خود، کاملاً احساس کرده بود. از این رو همزمان با سرکوب خیزش زنان و ملیتها، اقدام به تحدید فعالیت کارگران مستقل و مبارز نموده و سرکوب نیروهای سیاسی مدافع کارگران و زحمتکشان را در دستور کار خود قرار داد. اما علیرغم چندین دهه سرکوب و دستگیری و زندانی و نابودی فیزیکی مبارزان کارگری، اکنون ما شاهد سر بر آوردن دور تازه ای از مبارزات صنفی- طبقاتی کارگران و زحمتکشان در جای جای میهن در بندمان هستیم.

نگاهی اجمالی به روند رویدادهای دهه های اخیر به وضوح نشان دهنده سر بر آوردن ققنوس مبارزات کارگری از خاکستر مبارزات پیشین بوده و علیرغم اقدامات دامنه دار و وسیع و ضد کارگری حاکمیت از طریق خصوصی سازی های گسترده و موقتی سازی نیروی کار و از بین بردن امنیت شغلی جهت هر چه مطیع تر کردن بزرگترین طبقه اجتماعی ایران و تحمیل معیشتی بسیار پایینتر از مرز فقر، مبارزات و اعتراضات کارگران دیگر صرفاً تدافعی نبوده و نشانه های آشکاری از شروع حرکت های تهاجمی را در اعتراضات کارگری شاهد هستیم.

حاکمیت ارتجاعی و عقب مانده اسلامی در چنبره بحران های عمیق سیاسی، اجتماعی و اقتصادی گرفتار است. بحران اقتصادی جاری عمده ترین بحرانی است که رژیم با آن درگیر بوده و این بحران لاینحل بصورت طبیعی؛ دیگر بحران های موجود را تشدید می کند. بیکاری و تورم افسار گسیخته زندگی زحمتکشان میهنمان را به شدت تحت تاثیر قرار داده و استمرار آن، نیروی کار کشور را به تحلیل می برد. حاکمیت اسلامی هیچ گونه راه حل واقعی برای خاتمه و حتی تخفیف موقتی این بحران ها را ندارد و لذا تنها راه خروج از این بن بست، تغییرات وسیع سیاسی از طریق برکناری انقلابی این حاکمیت ضد انسانی می باشد.

طبقه کارگر ایران در این مسیر نقشی مهم و تعیین کننده را بر عهده دارد؛ چرا که بدون سازماندهی اعتصابات سراسری کارگری، خیابان به تنهایی نمی تواند بر نیروی اهریمنی حاکمیت مستبد غلبه کند. تجربه جنبش انقلابی اخیر میهنمان؛ جنبش «زن، زندگی، آزادی»، که با دلاوری های زنان و جوانان میهنمان همراه بود، مویید این ادعا می باشد که با وجود اینکه توانست ضربات سهمگینی بر پیکر رژیم ددمنش وارد کند اما نتوانست به هدف اصلی خود یعنی به زیر کشیدن نظام حاکم دست یابد.

اول ماه مه روز جهانی کارگر و روزه نمایش گذاشتن همبستگی و رزم مشترک کارگران در سراسر جهان است و از این رو در آستانه فرا رسیدن این روز خجسته، لزوم غلبه بر افتراق و متحد نمودن بخش های گوناگون طبقه کارگر و پیوند دادن جنبش کارگری با سایر جنبش های حق طلب و ترقیخواه میهنمان، هر چه بیشتر خود را نشان می دهد. ایجاد تشکلات جدید و مستقل کارگری از هر نوعی و بسته به نیاز و شرایط و صلاحدید خود کارگران و تقویت و باز سازی تشکلاتی که از پیش وجود داشته اند، در این راه از اهمیت ویژه و حیاتی بر خوردار است.

از این رو نقش و وظیفه فعالین و پیشروان کارگری و نیروهای چپ و سوسیالیست صد چندان می نماید . هر نوع کوتاهی در این راه دشوارو یا اتخاذ سیاستهای نادرست که تنها به تفرقه دامن زده و نیروی مبارزاتی کارگران و زحمتکشان را به هدر دهد، تنها در خدمت تداوم حاکمیت رژیم سرکوبگر و جنایتکار اسلامی خواهد بود.

اول ماه مه، روز جهانی کارگر نه تنها روز جشن و شادی بلکه همزمان روز تجدید همبستگی مبارزاتی همه استثمار شوندهگان در پهنه جهان تحت حاکمیت نظام سرمایه داری است! با الهام از سنت های مبارزاتی اول ماه مه و با بکار بردن تجربیات سترگ و طولانی همه کارگران و آزادیخواهان جهان، میتوان بر رژیم ستمگر و مستبد حاکم بر ایران غلبه نمود. اول ماه مه راه رهایی، رستگاری و پیروزی نهایی را پیش روی همه کارگران و زحمتکشان قراردادده است.

خجسته و پیروز باد اول ماه مه !
سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی !
زنده باد آزادی، دموکراسی و سوسیالیسم !

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران
۸ اردیبهشت ۱۴۰۳ - ۲۷ آوریل ۲۰۲۴